कृतवान्, अतो यजमानः 'वैश्वदेवानि', जुहुयात्। 'तैः', 'दीक्षां', स्वाधीनां करोति ॥

(२) सङ्ख्यां विधत्ते। "सप्त जुहोति। सप्त हि ता देवता उदक्रामन्" इति। देवतानां दीक्षारूपेण परिणतानां सप्तत्वादत्रापि सप्त जुहुयात् ॥

(३) तेषां सप्तानां प्रतिदिनं होमं विधत्ते। "अन्वहं जुहोति। अन्वहमेव दीक्षामवरुन्धे" इति। स्पष्टार्थः ॥

(४) सामान्येन विहितं विशेषेण विभज्य विधत्ते। "त्रीणि वैश्वदेवानि जुहोति। चत्वार्यौद्गृहणानि। सप्त सम्पद्यन्ते। सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः। प्राणा दीक्षा। प्राणैरेव प्राणां दीक्षामवरुन्धे ॥ २ ॥" इति। स्वाहाधिमित्यादीनि 'त्रीणि', आकूत्यै प्रयुज इत्यादीन्यौद्गृहणसञ्ज्ञकानि 'चत्वारि', एवं सप्तसङ्ख्यायाः 'शीर्षण्यप्राण', समा एते होमाः। 'दीक्षा', च प्राणरूपा, अतः प्राणरूपैर्होमैः प्राणरूपां 'दीक्षां', आप्नोति ॥

(५) स्वाहाधिमित्यादीनां वैश्वदेवाख्यानां सप्तसु दिनेषु होतव्यानां सङ्ख्यां विधत्ते। "एकविꣳशतिं वैश्वदेवानि जुहोति। एकविꣳशतिर्वै देवलोकाः द्वादशमासाः पञ्चर्त्तवः। त्रय इमे लोकाः। असावादित्य एकविꣳशः" इति। एकैकस्मिन् दिने त्रीणि त्रीणि त्रीणीत्येवं सप्तस्वपि दिनेषु मिलित्वा एकविꣳशतिसङ्ख्या सम्पद्यते। अतएव स्वाहाधिमित्यनुवाकेऽप्येकविꣳशतिरेव मन्त्रा आम्नाताः। भोगहेतवो देव-